

Anliggender være den eneraadende, al den Stund det maa erkendes, at ogsaa en Mand, selv en Ægtemand, kan tage fejl. I saa Fald bør der være Adgang for Hustruen til at faa Ret imod ham, og det er der ikke nu. — Flertallet indrømmer vel, at den bedste Maade at afhjælpe dette for Hustruen og Lovgivningsmagten lige uværdige Forhold paa, er ved at give en ny Lov, der umiddelbart giver Hustruen den Retsbeskyttelse, hun nu savner; men dels er der endnu intet Tegn til, at Regeringen, fra hvem det naturligt burde komme, vil tage denne Sag op, og dels kunde det have sin store Betydning over for de mange forskellige Maader at ordne den Ting paa, om man først indhentede Erfaringer og Vidnesbyrd for, hvilken af disse der stemmer bedst med *vort* Folks Tarv og Trang. — I saa Henseende har den her foreslaaede Ordning sin væsentlige Betydning. Gennem Overenskomster, hvis Indhold ganske bero paa Parternes fri Vilje, faar man bedst Folks egen Mening frem. Allerede nu kunne jo saadanne oprettes ved kgl. Konfirmation, men kun om Formueforholdene. Det er for snæver en Grænse. Der kan være andre Punkter, f. Eks. med Hensyn til Børnene, hvor det er endnu vigtigere for Hustruen, at der dog er en Grænse for Mandens Eneraadighed og Vilkaarlighed. Det havde man allerede Øje for, da man gav den sidste Lov om borgerligt Ægteskab i 1851, idet man i dennes § 9 paabød, at de vordende Ægtefolk før Vielsen *skulde* have indgaaet Overenskomst om, i hvilken Tro deres Børn skulde opdrages, og den kunde saa ikke senere under Ægteskabet forandres uden begge Parter — altsaa ogsaa Hustruens — Samtykke. Det er denne Tankegang, det gælder om at føre videre. Det Omraade, som Ægtefolkene selv kunne ordne ved Ægtepagt, maa udvides, om end naturligvis ikke ud over den almindelige Grænse i Danske Lovs 5—1—2, at ingen „Kontrakt“ maa være „imod Loven eller Ærbarhed“, men dels behøver dette ikke at siges, saa længe man lader selve 5—1—2 staa ved Magt og dels peger Lovforslagets udtrykkelige Betegnelse af, hvilke Punkter Ægtepagterne kunne omfatte netop i den Retning. — Det er imidlertid ikke nok hermed. Saa længe det i saa ringe Maal er gaaet op for Folk, hvor slet Hustruens Stilling efter Loven i Virkeligheden er, kan det ikke antages, at de i noget videre Omfang vil tænke paa at søge den betrygget ved Ægtepagt, saa meget mindre, som det naturligvis kan tænkes at ville møde skjult eller aabenbar Modstand hos de vordende Ægtemænd, der allerede paa Forhaand føle sig gennemtrængte af Bevidstheden om, hvad det vil sige at være „Husbond og Herre“. Men netop da er der dobbelt Anledning til at faa nogen Ret for Hustruen skabt i Tide, thi efter Vielsen er der intet Middel til at bryde en Mands Modstand, da er hun „under Loven“. Det maa derfor gøres alle vedkommende til Pligt at tænke over den Ting og ordne den *for* Ægteskabet